

Laat ons nog een weinig verder gaan

Tekstenboekje advent 2026

Mag het iets meer zijn?
Iets meer bekommernis, warmte, opties?
Voor mensen die van de rand vallen,
die zo weinig plek krijgen in onze samenleving
dat ze dak- of thuisloos zijn geworden.

Laat ons nog een weinig verder gaan;
wij, medemensen, hulpverleners, naasten,
laat ons veel verder gaan
in het organiseren van hulp en ondersteuning,

laat ons veel verder gaan
in het ruimer maken van onze maatschappij,
zo ruim dat er plek is voor iedereen.

Laat ons nog een weinig verder gaan:
laat dat geen opdracht blijven
voor wie een bed, een thuis, zoekt.

Els Van Doren, nationaal proost Chiro

werkloos
stemloos
dakloos

er is zoveel loos
in onze samenleving

en loze beloftes
helpen ons ook niet vooruit

zinnig werk
een eigen stem
een veilig dak

zorgen voor een zichtbare plek
in onze samenleving

wie kijkt daar
niet naar uit

Hilde Van Parys

De stad sluit de ogen

De stad sluit de ogen, de straten sterven langzaam.
Zij blijven hangen. Dakloos, ongezellig,
onzichtbaar voor wie te laat komt kijken.
Het portaal is hun bed, de stoep hun tapijt, het park hun tuin.
Regen slaat op hun rug, koude kruipt in hun lijf.
Slaapzak? Soms een lap tegen de nacht.
Halfslaap, half wakker. Ogen open, oren scherp.
De straat fluistert, bedreigt, neemt niets weg en geeft niets.
Geen dromen hier. Alleen adem die stoomt in de kou,
het ritselen van zakken, het kraken van takken.
Vóór daglicht zijn ze al op, trekken hun jas recht,
harken zichzelf bij elkaar voordat de stad haar deuren openzwaait.
De nacht eet hun rust op. De ochtend gooit hen de strijd in.
Ze overleven, omdat overleven alles is wat ze hebben.

Straathoekwerker Gilles, 21 oktober 2025

Respect

wat me het meest treft
in opvanghuizen en asielverblijven
is
de eenzaamheid
het heimwee
de hang naar
waardering
respect

wat me het diepst raakt
en komt bovendrijven
is
nergens die zekerheid
niets is privé
geen zacht gebaar
of een hand
die je toedekt

Hilde Van Parys

GEMIS

Het gemis
Aan gezelschap
Aan gezelligheid

De aandacht voor het anders zijn
De verbazing
De af-keuring
De min-achting

Het begrip van die andere mens
Doet deugd
Herkenning
Erkenning
Aanvaarding

André J – Kloofdichter

De Kloofdichters is een dichterscollectief dat de ongelijkheid in onze samenleving aankaart vanuit het perspectief van mensen die zich aan de moeilijke kant van de kloof bevinden.

Zij doen dat door de kloof te 'dichten', letterlijk en figuurlijk.

De Kloofdichters is een initiatief dat groeide in de schoot van PSC Open Huis in Antwerpen.

<https://psc-openhuis.be/projecten/de-kloofdichters/>

De mooie woorden van Niek Everts, pastoraal werker en coördinator van 't Vlot, op de straatdodenherdenking van 30 mei '26 in Antwerpen.

Straatdodenherdenking Antwerpen 2026

Jouw licht was als een wild stromend licht.

Jij was een vrouw die vaak last had van psychosen en dan heel de wereld bij elkaar riep. Om die reden koos je er zelf voor om niet in de nachtopvang te slapen, je wilde de andere gasten er niet tot last zijn.

Je sliep dan onder de luifel naast die nachtopvang. Of je sliep op straat onder een bankje of in een tentje in een park, zo dicht mogelijk bij een inloopcentrum, omdat je je daar het veiligst voelde. De ordediensten stuurden je vaak weg van je slaapplek op straat. Je tentje moest je steeds weer afbreken.

Op hete zomerdagen was je vaak actief met emmers en tuinslang om de stenen te bewateren.

Het lijkt bijna een metafoor: de stenen water geven. Het zacht en vruchtbaar maken van wat enkel hard en onvruchtbaar zou zijn.

Je nodigde ons uit tot omdenken.

Je toonde dat elke mens op zoek is naar veiligheid.

Je toonde aan dat elke mens, in hoeveel duisternis die ook mag baden, ontembaar veel leven en licht in zich draagt.

Jouw licht was als een wild stromend licht.

Jij was een eilandman.

Je trok je terug op een eiland. Je innerlijke eiland. Alsof je onzichtbaar wou zijn.

Je zware mentale rugzak, je diepe wonden. Je was zo sterk dat je die allemaal zelf droeg.

Kilometers stappend door de dagen en de nachten droeg je je lasten met je mee.

Je wou de ander niet tot last zijn. Wat een zelfbeheersing.

Wat een kracht om dag na dag te zorgen dat je niet door de overstromingen van het leven werd verzwolgen.

Je handdruk bleef krachtig. Je glimlach bleef uitnodigend. Je ogen straalden.

Je trok je uiteindelijk letterlijk terug op een survivaileiland in de bosjes.

We zijn er een kijkje gaan nemen.

We voelden jou nog op die plek weg van de wereld, naast het spoor, op een steenworp van

de snelweg en de singel. De bomen vormden er een dak tegen de regen. De merels vlogen er af en aan.

Hoe vindingrijk is de mens die zo'n plek ontdekt om er zich te mogen nestelen als er in de wereld geen nest meer is.

Het werd jouw laatste rustplek.

Je tent was er intussen door de ordediensten weggehaald, maar de bloemen bloeiden er nog volop en de merels vlogen er af en aan.

We hebben de bloemen durven plukken. Om er jou eervol mee te tooien.

Jij was een kunstenaar van kapotte en gevonden zaken.

Jij was een sterke kerel en je werkte veel en hard en lang in de bouw.

Tot op de dag van je ongeval. Je hand en je arm niet meer bruikbaar volgens de dokters.

En jij als mens niet meer bruikbaar volgens het maatschappelijk systeem.

Er bleken ook weinig rechten voor jou te zijn opgebouwd.

Maar jij rechtte je rug en je hart en je ziel. Je stond diepgeworteld in het leven. En tegelijk begon je stapje na stapje trapjes te beklimmen naar de hemel.

Jij was een kunstenaar van kapotte en gevonden zaken. Je blies elk verloren stukje hout tot nieuw leven. Je maakte kruisjes en beeldjes en kettinghangers en deelde die uit.

Uit een gevonden biljartkeu sneed je Maria en haar Jezuskind. Ze werden jouw steun en wandelstok. Ik schreef erover op mijn Instagram.

'Maria woont op straat. Uit hout gesneden door een straatbewoner.

Ze ondersteunt hem en zijn vrienden dag en nacht. Zij dragen haar mee. Ze houden samen teder stand.'

Wisten wij en je vrienden veel dat de trappen die je naar de hemel brachten nu in een grotere versnelling waren terechtgekomen?

Jij bereikte de hemel. Je bezieling blijft onder ons. Zo blijven we samen teder standhouden.

Drie mensen. Drie verhalen.

We zouden hier 49 verhalen kunnen vertellen vandaag.

Verhalen over 49 mensen die het voorbije jaar stierven aan een veel te lastig straatleven.

Verhalen over voortleven op heimwee.

Verhalen over blijven sprokkelen tot alles weer zoet wordt.

Verhalen over nooit willen klagen en zagen.

Verhalen over de zachte blik die gemoederen bedaarde als ze hoog oplaaidden.

Verhalen over de joie de vivre ondanks het sjouwen en sleuren, ondanks de pijn in botten en ziel.

Verhalen over van alle markten thuis zijn en het grote zwarte gat waar je niet in of over kon springen.

Verhalen over je muziek en je grote zorg voor je dieren.

Verhalen over het steeds uitgebreidere afscheid na een ontmoeting.

Verhalen over een doosje dat steeds werd doorgegeven met spullen voor jou.

Verhalen over de kamer die gevuld werd met licht als jij binnenkwam.

49 namen. 49 levens. 49 doden

die ons vandaag samenbrengen, op dit plein midden in de stad.

Een stad die we uitnodigen tot omdenken.

Een stad die we uitnodigen tot het zien van ieders licht.

Wild stromend.

Krachtig.

Ontembaar.

Opdat er stenen zacht gemaakt worden.

Opdat er daken zijn die ons beschermen tegen de regen en wespen en hoornaars.

Opdat er vogels af en aan blijven vliegen.

Opdat er bloemen blijven bloeien.

Opdat we teder standhouden.

Opdat het leven het wint op de dood.

Niek Everts, 30 mei 2026

wie in een sukkelstraatje
belandt
is daarom nog geen sukkelaar

wie vraagt om een helpende
hand
is daarom nog geen bedelaar

wie vreedzaam is en tolerant
is daarom geen onnozelaar

Hilde Van Parys

Nog even, en we vieren Kerstmis 2026

En daarvoor hadden we Kerstmis 2025, en nog eerder Kerstmis 2024,
en ooit, lang geleden, werd er een kind geboren dat men de naam Jezus gaf, vorst van vrede.
En al die tijd is de wereld doorgedraaid.
En in elke tijd zijn er oorlogen geweest,
werden mens klein gehouden, vernederd, of uitgebuit.
En in elke tijd zijn er heersers geweest
en mensen die dachten dat ze goden waren.
En dit jaar steeg weer de temperatuur op aarde,
Werden meer wapens verhandeld dan ooit tevoren,
stierven miljoenen de hongerdood,
werden mensen vervolgd om hun overtuiging,
is er oorlog in Oekraïne, Congo, Iran, Palestina,
Libanon, Soedan,
en waar ter wereld eigenlijk niet ...
Intussen leven wij in een rijk land
waar armoede hardnekkig overleeft.
En straks vieren wij Kerstmis.
En volgend jaar nog eens,
en daarna nog eens,
en daarna ...
Wat is de zin daarvan?
Wie zijn eigenlijk die dromers,
die het niet kunnen laten te geloven
dat er toekomst is voor onze wereld,
geluk voor de mensen, vrede op aarde?
God, besta Jij wel?
Word Jij echt opnieuw geboren in mensen?
Waar is Bethlehem vandaag? De stal? De ster?
Stond Jij ergens bij de krantenberichten
over gezinnen met kinderen die slapen in de vrieskou
aan het Brussels station?
Ben Je te zien op de tv-beelden met slachtoffers van
het zoveelste bombardement?
Moeten we Jou, net als toen, zoeken bij de mensen
voor wie in onze herberg geen plaats is?
Trek ons aan de mouw.
Roep ons naar de plaatsen waar iets nieuws begint,
en waar jouw ster stil blijft staan.

Karel Malfliet

wie dakloos is

kan niet met de deuren slaan
en de drempel platlopen

kan niet uit zijn dak gaan
of de muren op lopen

wie dakloos is
is een wees
bij de huisvestingsdienst

Hilde Van Parys

je staat er niet bij stil:

Naam?
Adres?

het zijn standaardvragen
voor elke dienst
op elk scherm
op elk papier

het klinkt zo evident
alsof een naam
de lading dekt
verantwoordt wie je bent

alsof een adres
- wat niet iedereen heeft -
je recht op bestaan geeft

Hilde Van Parys

“Er zullen lichtjes zijn,
er zullen feestjes zijn,
versierde kerstbomen en kerststallen,
maar het is allemaal een farce,
want de wereld is in oorlog.
De wereld heeft het niet begrepen op
vrede.

Soms is een oorlog rechtvaardig.
Maar zoals de wereld nu in oorlog is,
wat oorlog hier, wat oorlog daar,
dat kan niet gerechtvaardigd worden.
Ze zijn vervloekt.

Want God zegt: gezegend zijn zij die
vrede maken.

Zij die oorlogen uitlokken, die oorlog
voeren, zijn vervloekt.

Het zijn misdadigers.

Wat zal er overblijven na deze oorlog
waarin we nu leven?

Ruïnes, duizenden onopgeleide
kinderen,

zoveel onschuldige slachtoffers,
en veel geld in de zakken van
wapenhandelaars.”

*Paus Franciscus in 2015 na de
aanslagen in Parijs*

Gespreksvragen

- Tien jaar geleden waren er aanslagen in Brussel, elf jaar geleden in Parijs. Waar staat de wereld vandaag in brand?
- Wat is een rechtvaardige oorlog?
- Formuleer een vredesintentie en/of een stap die jij kan zetten richting vrede.

Franciscus verwerpt in deze encycliek resoluut de idee van de rechtvaardige oorlog. Hij schrijft: ‘We kunnen oorlog niet langer als een oplossing zien, omdat de eraan verbonden risico’s waarschijnlijk altijd groter zullen zijn dan de veronderstelde voordelen. Met het oog hierop is het vandaag erg moeilijk om een beroep te doen op de rationele criteria die in vroegere eeuwen zijn uitgewerkt om te spreken van de mogelijkheid van een rechtvaardige oorlog. Nooit meer oorlog!’

Paus Leo XIV tijdens zijn Afrikareis in 2026

Het mag niet veel kosten

Het mag ni veel kosten
Nee, dat is te duur.
Het mag ni veel kosten
Want nadien krijgt ge 't zuur

Satijnen gordijnen,
Vergeet dat maar snel
Gewone plastic
gij hoort thuis in de hel

Blinkende tanden,
Stralende blik
Niet te betalen voor jou
Die gezondheidskliniek

reizen naar 't noorden?
Of zonniger oorden?
Blijft gij maar thuis
Gij arme luis!

Ria B - Kloofdichters

Tussen rijk en arm

Ze bouwen torens van glas
Waar de zon weerkaatst in elke pas
Beneden op straat zo grijs
Staat een arme zonder geld of prijs
Tussen geld een kloof
Een muur van onverschilligheid
De een heeft alles
De ander heeft niets
De rijke kijkt naar boven
De arme kijkt naar beneden
Ze leven in dezelfde stad
Maar kijken naar de andere kant
Als we de muren breken
Elkaar een blik gunnen
Dan kunnen we de kloof dichten
En samen leven

Jos H. - Kloofdichters

“Herstel is geen schoon verhaal”

Herstel is geen succesverhaal voor op sociale media.

't Is geen happy end, geen miraculeuze ommekeer.

't Is vloeken in stilte.

't Is elke ochtend opnieuw beslissen dat ge nog niet opgeeft.

't Is geen vlekkeloos parcours,
maar eerder zo'n platgetrapte weg waar ge blijft over
struikelen.

't Is dingen afleren.

't Is leren zeggen: “ik weet het niet”,
en: “ik kan het niet alleen.”

't Is beseffen dat ge hulp moogt aannemen
zonder dat ge een zwakkeling zijt.

't Is dagenlang niemand vertrouwen
en dan tóch een hand aannemen, met wantrouwen én hoop
tegelijk.

't Is leren leven met het verleden
zonder er elke keer door verpletterd te worden.

't Is leren voelen zonder er kapot aan te gaan.

't Is leren verdragen dat ge soms niét vooruitgaat
en dat dat oké is.

Herstel is geen eindstation.

't Is een vuile, kronkelige weg
met hier en daar een bankje
waar ge efkes op adem moogt komen.

En soms,
heel soms,
zijt ge zelfs trots op uzelf.

Zonder dat ge daar een reden voor nodig hebt.

Straathoekwerker Gilles, 16 juni 2025

van de stagiaire en de jongen

heel zacht
zie ik haar hand
strelen
over zijn rug
de stagiaire streeft
de jongen
zonder ouders
zonder land
zo zacht
dat je het bijna
niet kunt zien
zo zacht dat hij alleen
het voelen kan
ze streeft
ik zie zijn handen
minder trillen
zijn knieën bibberen
niet meer (*)
rechttop staand
zingt hij
het vredeslied
ontroerd fluister ik
oh mijn god
dank voor
zoveel liefde
zoveel kracht
zoveel vrede
't is kerstfeest

Ina Koeman

* Herken hierin de woorden uit
Jesaja 35, 3-4a
“sterkt de slappe handen en
verstevigt de knikkende knieën”

“Kerstavond voor de noenen”

Zo rond 1600 ontstond een heel eigenaardig kerstliedje. Want eigenlijk speelt het zich niet af in Bethlehem, maar in Vlaanderen. Want “het hageld’, het sneeuwde, het miek er zo koud. De rijm lag op de daken”. Zo’n klimaat is er in Bethlehem niet. De schrijver plaatst het kerstgebeuren midden in de wereld die hij kent: de wereld van dorpjes, verloren in het polderlandschap, of verdoken achter de dijken van de Schelde. In zijn verbeelding is dat het decor voor het kerstgebeuren. De schrijver spreekt niet over de machtige keizer Augustus. Hij verzwijgt zelfs dat het in het Bijbelverhaal eigenlijk Jozef was die naar Bethlehem moest, en dat Maria met hém meeging. In het lied is het hoofdpersonage dat zwangere meisje Maria. “Maria die soude naer Bethlehem gaen, kerstavond voor de noenen. Sint Joseph die soude met haer gaen, om haer den weg te toenen.”

“Aen een huysen zullen wij rusten ...”

Zag de schrijver alleen in zijn verbeelding die twee door de Vlaamse winterkou wandelen? In de miserie van de Tachtigjarige Oorlog trokken heel wat haveloze zwervers door het winterse landschap: daklozen, bedelaars, oorlogsslachtoffers, melaatsen, ... Misschien vormden zij de inspiratiebron voor het lied. Misschien is het zo gebeurd: de schrijver ziet door zijn raam een jong koppeltje voorbij

wandelen. Bedelaars, zoals er zovelen zijn. Zij is zwanger. En hij denkt bij zichzelf: ocharme, met zo’n weer, en het is bijna Kerstmis ... Hij pakt zijn ganzenveer en hij schrijft. “Maria die zeyde : ‘Ik zijn’ er zo moe, Laet ons een weinig rusten.’ – ‘Laet ons nog een weinig verder gaen. Aen een huysen zullen wij rusten ...” Niet ‘in een huysen zullen wij rusten’, maar ‘aen een huysen’.

“En daar sloten noch vensters noch deuren.”

Ach ja, de miserie van de Tachtigjarige Oorlog. In die tijd toen er nog daklozen waren, en bedelaars, en oorlogsslachtoffers, en melaatsen. Toen was dat nog zo. In 2026 is dat toch heel anders?!

Laet ons nog een weinig verder gaan, aan het OCMW, daar zullen wij rusten.

Laet ons nog een weinig verder gaan, in het Centraal Station, daar zullen wij rusten.

Laet ons nog een weinig verder gaan, in de metro zullen wij rusten.

Laet ons nog een weinig verder gaan, in dat kraakpand zullen wij rusten.

Laet ons nog een weinig verder gaan, onder die brug daar zullen wij rusten.

Laet ons nog een weinig verder gaan, in die kartonnen doos, daar zullen wij rusten.

Laet ons nog een weinig verder gaan, in dat kerkportaal zullen wij rusten.

Het is daar, zo weet het lied, dat Heer Jezus geboren werd. “En daar sloten noch vensters noch deuren.”

Liedtekst

Maria die soude naer Bethlehem gaen,
Kerstavond voor den noenen.
Sint Joseph die soude met haer gaen,
om haer den weg te toenen.
Het hageld’, het sneeuwde, het miek er zo koud.
De rijm lag op de daken;
Sint Joseph tegen Maria sprak
“Och Heere, wat zullen wij maken?”
Maria die zeyde: “Ik zijn’ er zo moe,
Laet ons een weinig rusten.”
“Laet ons nog een weinig verder gaen,
Aen een huysen zullen wij rusten.”
Zij kwamen een weinig verder gegaen,
Tot aen een boereschure,
’t Is daer waer Heer Jezus geboren was,
En daer sloten noch vensters, noch deuren.

Karel Malfliet

Is er plaats voor mij?

Ik heb weer alles klaargezet in de kapel. Als 't Vlot, de plaats waar straatbewoners thuis mogen komen, open is, dan is de kapel ook open voor iemand die een gesprek, gebed of stilte wil. Het gaat gepaard met rituelen: kaarsjes, mooie teksten, rustige muziek ...

Afgelopen zondag heb ik nog in een kerk gezegd: "En áls dan iemand van de straatbewoners binnenkomt en praten wil, dan gaat het over zijn of haar diepste zelf. In dat zelf zit God diep verscholen, maar soms moeten we eerst door een heleboel verdriet of door een heleboel woede heen. De joodse wijsgeer Levinas heeft het me geleerd: in het gelaat van de arme – de ander – kan ik het gelaat van God ontmoeten – zien – voelen – beleven ... En Hij bevrijdt me van egoïsme en eigenbelang, Hij bevrijdt me tot solidariteit. Tot werkelijke liefde, juist in en door het contact met de ander, de arme ..."

En nu staan zij hier. Twee mannen. De één nog bozer dan de ander. Ik nodig hen uit te gaan zitten. Ze doen het. Ik probeer rustig te blijven. Eén spuugt verschillende malen op de vloer. De ander scheldt op God. Op de kerk. Op de paus, die met bodyguards in Rome rijk zit te wezen, terwijl hij hier op straat moet slapen. Waar is God?

Wáár is God? Waar is Allah? Waar is de God van de Kabbala?

Sputterend, scheldend en ondertussen de kandelaars kapot slaand roepen ze: "Is er plaats voor mij?" Ik hoor het. Ik weet het niet. Een fractie van een seconde ben ik zelfs bang dat ze mij een kopstoot zullen geven. Maar dan is het alweer voorbij met mijn angst: waar is God?

Met de twee mannen, die ik hier maar Moussa en Joeri zal noemen, wacht ik op Hem. Op zijn liefde. Op de ervaring om tot solidariteit bevrijd te worden. Wacht ik op het moment dat ik voluit en van ganser harte de mannen kan beloven: er is plaats voor jou!

Ina Koeman

Deze tekst dateert uit de tijd dat 't Vlot thuis was in de pastorie. Nu vind je 't Vlot in de Heilig Hartkerk in Antwerpen.

COLOFON

Auteurs

Straathoekwerker Gilles
Kloofdichters André J, Jos H & Ria B
Hilde Van Parys
Ina Koeman
Karel Malfliet

Taalcorrectie

Bart Boone

Redactie

Karel Malfliet
Hadewijch Van Hove

Eindredactie

Els Van Doren

Deze verzameling teksten is onderdeel van 'Inspiratiemap voor vieren & bezinnen 2026' van Welzijnszorg en is ook als aparte pdf downloadbaar op <https://welzijnszorg.be/webshop>.